

[E. Friis.]

Som oplyst henvendte den paagældende Assistent sig den 4. Marts 1937 til den socialdemokratiske Gruppens Formand i Borgerrepræsentationen, Hr. H. P. Sørensen, med en Samling Klagemaal, der væsentligt var af samme Natur og Indhold som de Klager, han første Gang, nemlig 8 Aar forud, havde indsendt over sine overordnede. Jeg vil nødig tillægge ham andre Motiver til denne sidste Indsendelse end misforstaaet Iver. Borgmester Hedebo tog den efter min Mening rette Stilling, idet han i Stedet for at lade afholde tjenstligt Forhør sendte hele Sagen til Politimesteren i Roskilde med Anmodning om, at der maatte blive indledet politimæssig Undersøgelse i Sagen, for derved endeligt at komme til Bunds i hele dette Sømmensurium, for derved endeligt at faa en Ende paa det. I 8 Maaneder beskæftigede Politiet sig med Sagen, og saa grundig var Undersøgelsen, at den ved sin Afslutning repræsenteredes ved et helt Bjerg af Papirer.

Resultatet af alle disse Forhør og Undersøgelser blev for Statsmagten, det vil sige Politimyndigheden, dette, at Rigsadvokaten i Skrivelse af 28. Februar 1938 tilskrev Statsadvokaten for Sjælland følgende: „Hr. Statsadvokatens foranstaaende Indstilling om, at der ikke foretages videre i Sagen fra den offentlige Anklagemyndigheds Side, tiltrædes.“ Dermed var Sagen afsluttet fra Politimyndighedens Side. De Hovedfejl, der i sin Tid er begaaet, har Direktøren for Kommunens Bogholderi paapeget, og Magistraten har for længst truffet de i den Anledning fornødne Foranstaltninger, herunder at en uegnet Mand fjernes fra sin Stilling. Magistraten meddelte den paagældende Assistent, paa hvis Klage Sagen var rejst, at man ansaa Fremsettelsen af de paagældende Beskyldninger som Forseelse imod hans Tjenestepligt, og tildelte ham en Irettesættelse og Advarsel. Borgerrepræsentationens Hospitalsudvalg lod sig Sagen i dens Helhed forelægge. Dette Udvalg, hvori der sad Medlemmer, repræsenterende Socialdemokrater, Radikale og Konservative, fandt ingen Anledning til at ønske noget ændret i Magistratens Afgørelse eller selv at foretage videre.

Saaledes stiller Sagen sig altsaa i Dag. Inden for Kommunen betragtes den som havende faaet sin Afslutning. I Københavns Kommune ønsker man nu Ro om denne Sag, der har løbet i saa lang Tid og skaffet saa megen unødigt Forstyrrelse. Dette er formentlig ogsaa Aarsagen til, at det ærede

Medlem Hr. Svend E. Johansen ikke kan faa Akterne. Man vil have Ro om den Sag, man vil have Arbejdsfred igen. Ved at fremdrage Sagen, gennem den stillede Forespørgsel, har den ærede Forespørger forvoldt dette høje Ting unødigt Ulejlighed og ikke gavnet nogen Sag eller nogen Person det allerringeste.

Jeg slutter mig helt og fuldt til den højtærede Indenrigsministers Stilling i Sagen og anbefaler det høje Ting at gøre ligesaa. Og jeg maa sige, at vi for vort Vedkommende afviser det fremsatte Forslag til Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen.

Vagn Bro: Det forekommer mig nødvendigt, hvis dette høje Ting med Udbytte skal drøfte denne Sag yderligere, at vi faar noget positivt at drøfte. Foreløbig har den højtærede Indenrigsminister givet en Fremstilling, der formaliter vist er i den skønneste Orden; mod den kan man intet have at indvende. Men selve Sagens Realiteter foreligger i Øjeblikket ikke her for Rigsdagen.

Jeg tager mit Udgangspunkt i Grundlovens § 61, der siger, at enhver Rigsdagsmand kan i det Ting — jeg beder om Formandens Tilladelse til et Citat —, hvortil han hører, med dettes Samtykke — og dette Samtykke foreligger — bringe ethvert offentligt Anliggende under Forhandling og derom æske Ministerens Forklaring. Naar vi nu altsaa er kommet dertil, at Samtykket er givet, maa det efter min Mening være saaledes, at det høje Folketing paa et eller andet Stadium maa udtale sig om noget, som det kender til. Hvis jeg maatte gøre en Bemærkning, skulde det være den, at hvis man vilde have Sagen betragtet under det Synspunkt, at det er Tidsspilde — som jeg forstod, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet havde —, saa skulde man have nægtet Samtykket til Forespørgselsens Fremme. Thi naar det øvrige Ting, der ikke kender Sagen, skal tale med om den, maa der jo være noget positivt, man kan drøfte. Maa jeg dør i Almindelighed gøre den Bemærkning, at naar et Medlem ønsker at se en Sags Akter, ja, saa har han ingen anden Vej at gaa end at søge at faa dem. Men jeg kan meget vel forstaa, at man i mangfoldige Sager ikke kan give Tilladelse dertil. Det kan i og for sig heller ikke have været Grundlovens Mening, at ethvert Medlem af Rigsdagen skal, som det er sagt, paa en Maade kunne betragte sig som Overanklager. Men naar vi kommer hertil, at vi i Dag med Tingets Samtykke drøfter denne Sag, bliver